

Folk, der staa mellem Officers- og Underofficersklassen. De faae derved store Fordele, som ville bidrage til, at fortrinnsvis de bedste Folk ville blive valgte til Stabssergenter. Man løber da ikke Fare for, at disse renoncere paa denne Udnævnelse af en eller anden Grund, der gjør dem det umuligt at modtage den. Endvidere er det vel ganske sikkert, at Stabssergenternes Bestemmelse nu fortrinnsvis er at skulle være Delingsførere; men det er ogsaa almindelig erkendt, at en stor Del af dem ere blevne for gamle, for lidet bevægelige til, at de egnede sig dertil. Dertil egne de yngre Oversergenter sig bedre, og det vil være i Afdelingens Interesse at anvende sine Underofficerer saaledes, at man faar den størst mulige Nyttedivirkning af dem. Der er intet til Hinder for, at man kan befri Stabssergenten for en Del byrdefulde Forretninger, som nu paa nogle Oversergenter, fordi han bliver den første Underofficer i Afdelingen, og der er intet Nedslættende for ham deri, man kan ligesuldt bevare den historiske Tradition."

Under 2den Behandling af Lovforslaget om Tillæg til Lov om Hærens Ordning af 6te Juli 1867 udtalte Ordføreren for Forslagsstillerne sig (Folkethingstidenden Pag. 7647—7649) saaledes:

"Jeg har et Par Bemærkninger at tilføje, som jeg forbigik ved 1ste Behandling, men som det vil være nødvendigt at tilføje. Den første Bemærkning angaar Stabssergenternes Stilling. Man vil jo have lagt Mærke til, at man ved det Forslag, som her foreligger, er gaaet ind paa at forøge Stabssergenternes Antal ved Fodfolket meget betydeligt, idet man er gaaet ind paa 2 Stabssergenter pr. Bataillon mere, hvoraf Følgen vil være, at hvert Kompagni faar sin Stabssergent. Imidlertid maa jeg gjøre opmærksom paa, at Folkethingets Hæruvalg har været enigt om, at, selv om man gif ind paa denne Bestemmelse, saa vilde man ikke dermed billige, at Stabssergenternes Stilling ved Kompagniet blev en anden end den nuværende, idet man ellers kunde tænke, at man vilde forandre Stabssergenternes Forhold noget fra det Dieblit, at hvert Kompagni kunde have sin Stabssergent. Derom har Udvalget været enigt, at det ikke var rigtigt, og det er ogsaa Forslagsstillerne bekendt, at der fra Vedkommendes Side sættes særdeles stor Pris paa, at den Stilling, de nu have, fremdeles kan blive fastholdt. Forslagsstillerne ere heller ikke ubefjendte med, at der i den Henseende kan reises nogen Tvivl, at Stabssergenternes nuværende Stilling i en vis Henseende kan være noget tvetydig, men, som Forholdene nu engang ere, saaledes tro vi, at det vil være rigtigt at fastholde dem, som de engang have udviklet sig. Det staaer imidlertid ligeledes i bestemt Overensstemmelse med andre Dele af det fremsatte Forslag, thi man har ikke ønsket, at Stabssergenterne skulle trykkes ned til absolut at være Underofficerer; det er en Selvfølge, at de ere Medlemmer af Underofficersklassen, men Stillingen er dog lidt anderledes end det øvrige Underofficerskorpsets. Dette faar større Betydning derved, at, medens de øvrige Underofficerer først kunne kræve deres Afsted med 52 Aars Alderen, er der aabnet Udgang for Stabssergenterne til at kunne faae deres Afsted med 50 Aars Alderen. Længe dermed er atter den, som ligeledes er udtrykt i Lovforslaget, at der aabnes Udgang for Stabssergenterne til at kunne forfremmes i Forfærningen til Lieutenanter og Kapitainer; den noget lavere Aldersgrænse har man indført for dem, for at ikke Befalingsmændene i Forfærningen skulle blive altsfor meget til Aars. Men netop denne Anvisning til senere at kunne modtage Officersposter i Forfærningen, gjør det saameget mere ønskeligt, at Stabssergenternes hele nuværende Stilling i Kompagniet opretholdes. Jeg udtaler dette, fordi hele Udvalget derom har været enigt.

Med Hensyn til Lovens Ikrafttræden er det ikke Forslagsstillerne uklart, at der vil være forskjellige Foranstaltninger at træffe, som ikke dieblitelig kunne træde i Kraft. De tidligere Lovforslag have derfor indeholdt den Bestemmelse, at den tidligere Tilstand, indenfor et vist Tidrum, kunde opretholdes, forsaavidt Nødvendigheden krævede det. Selv om man gav en Frist af et Aarstid eller saa, vilde det imidlertid vise sig, at heller ikke denne kunde opretholdes, idet det er indlysende, at Administrationen ikke vil være istand til, hverken i Løbet af 1, 2, 3 eller 4 Aar, fuldstændig at udfylde Kadrerne i Hæren efter de nye Forhold. Enhver vil se, at der vil gaa en lang Aarrække, inden hele den Tilgang er tilveiebragt, som maa forudsættes, for at Loven i alle Enkeltheder kan blive gjennemført, altsaa en saadan Frist vilde i Grunden vise sig temmelig illusorisk. Det kan derfor heller ikke være anderledes, end at Gjennemførelsen af Loven i mange af dens Enkeltheder maa betros Administrationen, og vi forudsætte i denne Henseende en fuldstændig loyal Gjennemførelse af Loven, som vi ikke have nogen Grund til at tvivle om; men vi maa i den Henseende sige til, at der gives adskillige Bestemmelser i Loven, som ikke tillade nogen Fortolkning, Bestemmelser, som ere udtrykte i en saadan Form, at Tvivlen er udeladt. Jeg skal saaledes blandt disse nævne, at det udtrykkelig siges i Loven, at den tidligere paabudne Indkaldelse af Reserverbataillonerne bortfalder. Denne Bestemmelse vil utviv-